

50ste JAARGANG

Opinieblad voor studierend Groningen sinds 1972

Nr. 2 - november 2021

Hoofdredacteur *ad interim* aan het woord

Feestdagen

Waar was jij, afgelopen Tweede Paasdag? Laat ik voor mezelf een redelijk gegronde gok doen: thuis. Oké, net als ik begin je wellicht gelijk te kreunen en steunen bij het cliché dat alles tijdens de coronacrisis even ‘anders dan anders was’, maar het moet me toch even van het hart: het afgelopen feestdagenseizoen voelde echt even anders dan anders. Vroeger, toen we vergaderden zonder webcams en de ‘anderhalve meter’ een doodgewone lengte zonder politieke lading was, waren Pasen, Pinksteren en Hemelvaartsdag namelijk altijd een aangename bevrijding uit de werksleur. Zo’n snipperdaggevoel, waarbij je de deur niet uit hoeft en de hele dag op pantoffels door het huis sjokte.

Nou, als er iets is dat het woord ‘sleur’ omschrijft tijdens de coronapandemie, is het dat laatste wel. Zo moest ik er tijdens Hemelvaartsdag—tussen het werken door—steeds aan herinnerd worden dat het eigenlijk een soort vrije dag was. Na een jaar thuisstuderen en thuiswerken voelde ik dan ook nul behoefte om demonstratief ‘relaxend’ op de bank te gaan zitten, in plaats van achter het bureau. Het liefst haalde ik mijn deadlines gewoon.

Maakte deze geestdodende pandemie mij een *workaholic*, of heeft een oer-calvinistisch instinct zich toch ergens genesteld in mijn genen? Je kunt namelijk wel spreken van een Hollandse zuinigheid wat betreft vrije (feest)-dagen. Keti-Koti omdopen tot een nationale feestdag? Wat mij betreft een prachtig plan! Maar wie zich verdiept in de discussie daarover, ontdekt dat die vooral gaat over de vraag welke van de *bestaande* feestdagen daarvoor dan afgeschafte zou moeten worden. Dat een oude feestdag plaatsmaakt voor een nieuwe, vinden we kennelijk logischer dan het invoeren van een extra feestdag.

Bij *Nait Soez'n* doen we gelukkig niet zo moeilijk over een feestje. Nu was het vertrek van hoofdredacteur Christiaan Brinkhuis allerminst een feestelijke gebeurtenis – als fantastisch hoofdredacteur heeft hij de kar jarenlang vol enthousiasme en toewijding getrokken, en hij zal zeker worden gemist. Zijn gastartikel in deze *Nait*, dat getuigt van zijn passie voor de GSB, schept gelukkig de gelegenheid om afscheid te nemen. Wél vieren we dat Christiaan na de zomer wordt opgevolgd door oud-GSB-secretaris Midas Bosman. Daarnaast vieren we dit jaar het vijftigjarige bestaan van de GSB, de vijftigste *Nait*-jaargang, en volgend jaar bestaat ons blad dan daadwerkelijk vijftig jaar. Een heuse feestperiode, die wordt ingeluid door deze *Nait*.

Dat we een tijdje zonder hoofdredacteur zaten, betekent natuurlijk niet dat we stilstaten. Hoewel ik deze feesteditie officieel leidde als tijdelijk hoofdredacteur, beschouw ik haar vooral als een groepsprestatie, waaraan eenieder een (extra) steentje aan bijgedragen heeft. Kunnen we het hopelijk weer even uithouden tot de volgende reeks feestdagen.

Colofon

De *Nait Soez'n* is sinds 1972 een onafhankelijk opinieblad voor studierend Groningen. Het is een uitgave van de Groninger Studentenbond (GSB).

REDACTIE

Sybolt Friso (interim hoofdredacteur),
Carlo Baalhuis, Caroline Brinkhuis, Matthias Luijks,
Misha Mans, Simone Broekman, Fleur Renkema.

VORMGEVING / ILLUSTRATIES

Lydwe van Westen

REDACTIEADRES

Muurstraat 16, kamer 17/18
9712 EB Groningen
050 363 4581
redactie@naitsoezn.nl

ACQUISITIE

Adverteren in de *Nait Soez'n*?
Mail naar extern@groningerstudentenbond.nl

DRUKWERK

Scholma, Bedum

LID WORDEN

Wil je lid worden van de GSB, de behartiger van studentenbelangen in Groningen? Dan kan dat via naitsoezn.nl/lid-woorden/ of via groningerstudentenbond.nl/lid-woorden

DONEREN

Draagt u de Groninger Studentenbond een warm hart toe? Word dan donateur! Kijk op groningerstudentenbond.nl/donateur-woorden

In deze Nait

04

DOOR CHRISTIAAN BRINKHUIS

“Met immer strijdbare groet”

08

DOOR MARINUS JONGMAN

Het verleden en de toekomst

12

DOOR FLEUR RENKEMA

Waarom jij lid moet worden van een politieke partij

16

DOOR MISHA MANS

Een Hollands gebrek aan ‘actieve herinneringen’

21

DOOR SYBOLT FRISO

Albumtip: Look at the Sky van Winds

06

DOOR CARLO BAALHUIS

Na de storm: wijzigen van vorm?

10

DOOR CAROLINE BRINKHUIS

Van crop tops en korte rokjes tot seksueel grensoverschrijdend gedrag in de klas

14

DOOR FLEUR RENKEMA

Wat is er gebeurd met het vertrouwen in de Universiteitsraad?

18

DOOR SIMONE BROEKMAN

Dingen die je even wil horen als je net je rijbewijs hebt (of misschien ook niet)

Elke Nait

22

DOOR NAIT SOEZ'N

Vacatures

23

DOOR MARINUS JONGMAN

Bestuur aan het woord

“Met immer strijdbare groet”

“Wat leuk dat jullie nog bestaan!” Geloof het of niet, maar dit was de meest gehoorde zin bij het 45-jarig bestaan van de Gsb in 2016. We hadden op een koude zaterdagavond in november van dat jaar de benedenverdieping van het Van Swinderenhuys afgehuurd voor een reünie met de oud-strijders, veteranen, oudgedienden – geef het een naam – van de studentenbond. Hoewel de ouderdom zijn sporen had nagelaten op hun gelaat, brandde in hen nog steeds een jeugdig en revolutionair élan zoals ik dat nog nooit had meegemaakt. De toespraak die ik als 21-jarige guppy mocht geven aan dat illustere gezelschap was alleen daarom al het hoogtepunt van mijn jaar als voorzitter van de bond.

Het was de bedoeling dat ook de eerste Gsb-voorzitter, Thewis Wits, zou spreken, maar door zijn overlijden enkele jaren eerder werd die rol ingevuld door de man die hem opvolgde. Paul Ulenbelt was op dat moment nog Tweede Kamerlid namens de SP en hij haalde voor zijn toehoorders herinneringen op aan wat is bekend komen te staan als de ‘duizendguldenstrijd’. Kort nadat de Gsb in de zomer van 1971 was opgericht kreeg studierend Nederland te maken met een kabinet dat voor het eerst paal en perk wilde stellen aan de uitbouw van de naoorlogse verzorgingsstaat. Ook het hoger onderwijs ontkwam niet aan de botte bezuinigingsbijl van premier Barend Biesheuvel. De onderwijsminister, Mauk de Brauw, was voornemens om het collegegeld te *vervijfvoudigen*, namelijk van 200 naar 1000 gulden per jaar. Omgerekend naar euro’s betaalden studenten destijds jaarlijks dus maar 90 euro (!) om ingeschreven te staan bij de universiteit. Inmiddels is dat bedrag de 2000 euro al ruimschoots gepasseerd.

De aangekondigde collegegeldverhoging gaf een nieuwe impuls aan de Nederlandse studentenbeweging en de Gsb kreeg daarmee ook meteen de wind in de zeilen. In een tijd waarin er nog geen Facebook, Instagram en WhatsApp bestond, vond het mobiliseren van mensen plaats door middel van flyereren, demonstreren en langs de deuren gaan. Er waren ook andere manieren waarmee je iets meer de randen van het (juridisch) toelaatbare opzocht, zoals het bezetten van het Academiegebouw en het niet betalen van je collegegeld.

De campagnes tegen de collegegeldverhoging konden op veel bijval rekenen van studenten: wat je ook studeerde, iedereen zou het in zijn of haar portemonnee voelen als je meer collegegeld moest aftikken. Het lukte de studentenbeweging – na jarenlang armpje drukken met Den Haag – om de verhoging van 800 naar 300 gulden om te buigen. Geen 1000, maar ‘slechts’ 500 gulden. Dat maakte dit wetsvoorstel het enige in de parlementaire geschiedenis dat enkel en alleen onder druk van actiegroepen van buiten het parlement is bijgesteld ten gunste van de achterban van diezelfde actiegroepen.

Tijdens de niet-aflatende stroom acties tegen de invoering van De Brauws ‘duizend ballen’ vond de Gsb het belangrijk dat de studenten goed geïnformeerd waren over datgene waartegen ze zich en masse moesten verzetten. In maart 1972 zag de eerste editie van het blad dat je nu leest daarom het levenslicht. De actiekraan kreeg de enigszins ironische naam *Nait Soez'n* (Gronings voor ‘niet zeuren’) en deed tweewekelijks enerzijds verslag van acties die waren geweest en anderzijds kondigde ze nieuwe acties aan. In de loop der jaren verschenen ook nieuwsartikelen die aansloten bij de belevingswereld van de studenten en zo werd de *Nait* een concurrent van de eveneens in 1972 opgerichte *Universiteitskrant*.

“Wij gaan door met de strijd!”

Getekend: Ruud Weijdeveld

NAIT SOEZ'N!

Uitgave van de Groninger Studentenbond

HET WETSONTWERP

Het wetsontwerp over de duizend ballen is nu ingediend bij het kabinet. Iedereen weet al wel, dat: - het collegegeld wordt verhoogd van 750,- tot 1000,- - het financieel wetst. verhoogd van 100,- tot 130,- - en het -toezeggingenwetst. wordt veranderd.

Aan de verhoging van de college- en toezeggingen wetten zijn vele studenten verbonden. Het wetsontwerp is nu ingediend bij het kabinet. Iedereen weet al wel, dat: - het collegegeld wordt verhoogd van 750,- tot 1000,- - het financieel wetst. verhoogd van 100,- tot 130,- - en het -toezeggingenwetst. wordt veranderd.

VOER AKSIE!

Het onderwijs wordt hard aangepakt. Overal zien we het kabinet proberen voor het volgen van onderwijs worden financiële en psychologische barrières opgevoerd, noodzakelijke faciliteiten worden niet verschaft, maar zelfs opgevoerd aan het onderwijs; demobilitatiseren en organiseren om de afbraak van ons democratisch bestuursapparaat, van zich het eerst vult te doen. Het kabinet wil de universiteit in 1972, met 1500 leden van de universiteit die democratische veranderingen en organisatie om de afbraak van ons democratisch bestuursapparaat, van zich het eerst vult te doen.

De verhoging van de collegegeldverhoging is nu ingediend bij het kabinet. Iedereen weet al wel, dat: - het collegegeld wordt verhoogd van 750,- tot 1000,- - het financieel wetst. verhoogd van 100,- tot 130,- - en het -toezeggingenwetst. wordt veranderd.

De verhoging van de collegegeldverhoging is nu ingediend bij het kabinet. Iedereen weet al wel, dat: - het collegegeld wordt verhoogd van 750,- tot 1000,- - het financieel wetst. verhoogd van 100,- tot 130,- - en het -toezeggingenwetst. wordt veranderd.

WEES PARAAT 1000, GSB AKSIE GSB

Wen wijzen werd verzorgd door de verhoging Studietoelatingen en de verhoging Wetst. en Publiciteit van de Groninger Studentenbond.

Wen wijzen werd verzorgd door de verhoging Studietoelatingen en de verhoging Wetst. en Publiciteit van de Groninger Studentenbond.

AKSIESCHEMA

In de volgende fakulteiten worden door de fakulteitgroepen meetings belegd over de duizend ballen:

Letteren, geschiedenis 4 maart Oude Groninger 2 I Oe Bureau 100
Fakulteit 1/2
Fakulteit 2/2
Fakulteit 3/2
Fakulteit 4/2
Fakulteit 5/2
Fakulteit 6/2
Fakulteit 7/2
Fakulteit 8/2
Fakulteit 9/2
Fakulteit 10/2
Fakulteit 11/2
Fakulteit 12/2
Fakulteit 13/2
Fakulteit 14/2
Fakulteit 15/2
Fakulteit 16/2
Fakulteit 17/2
Fakulteit 18/2
Fakulteit 19/2
Fakulteit 20/2
Fakulteit 21/2
Fakulteit 22/2
Fakulteit 23/2
Fakulteit 24/2
Fakulteit 25/2
Fakulteit 26/2
Fakulteit 27/2
Fakulteit 28/2
Fakulteit 29/2
Fakulteit 30/2
Fakulteit 31/2
Fakulteit 32/2
Fakulteit 33/2
Fakulteit 34/2
Fakulteit 35/2
Fakulteit 36/2
Fakulteit 37/2
Fakulteit 38/2
Fakulteit 39/2
Fakulteit 40/2
Fakulteit 41/2
Fakulteit 42/2
Fakulteit 43/2
Fakulteit 44/2
Fakulteit 45/2
Fakulteit 46/2
Fakulteit 47/2
Fakulteit 48/2
Fakulteit 49/2
Fakulteit 50/2
Fakulteit 51/2
Fakulteit 52/2
Fakulteit 53/2
Fakulteit 54/2
Fakulteit 55/2
Fakulteit 56/2
Fakulteit 57/2
Fakulteit 58/2
Fakulteit 59/2
Fakulteit 60/2
Fakulteit 61/2
Fakulteit 62/2
Fakulteit 63/2
Fakulteit 64/2
Fakulteit 65/2
Fakulteit 66/2
Fakulteit 67/2
Fakulteit 68/2
Fakulteit 69/2
Fakulteit 70/2
Fakulteit 71/2
Fakulteit 72/2
Fakulteit 73/2
Fakulteit 74/2
Fakulteit 75/2
Fakulteit 76/2
Fakulteit 77/2
Fakulteit 78/2
Fakulteit 79/2
Fakulteit 80/2
Fakulteit 81/2
Fakulteit 82/2
Fakulteit 83/2
Fakulteit 84/2
Fakulteit 85/2
Fakulteit 86/2
Fakulteit 87/2
Fakulteit 88/2
Fakulteit 89/2
Fakulteit 90/2
Fakulteit 91/2
Fakulteit 92/2
Fakulteit 93/2
Fakulteit 94/2
Fakulteit 95/2
Fakulteit 96/2
Fakulteit 97/2
Fakulteit 98/2
Fakulteit 99/2
Fakulteit 100/2

De Groninger Studentenbond en de Groninger organisaties en protestbeweging tegen de 1000,-

De Groninger Studentenbond en de Groninger organisaties en protestbeweging tegen de 1000,-

De Groninger Studentenbond en de Groninger organisaties en protestbeweging tegen de 1000,-

De Groninger Studentenbond en de Groninger organisaties en protestbeweging tegen de 1000,-

De Groninger Studentenbond en de Groninger organisaties en protestbeweging tegen de 1000,-

De Groninger Studentenbond en de Groninger organisaties en protestbeweging tegen de 1000,-

De Groninger Studentenbond en de Groninger organisaties en protestbeweging tegen de 1000,-

De Groninger Studentenbond en de Groninger organisaties en protestbeweging tegen de 1000,-

De Groninger Studentenbond en de Groninger organisaties en protestbeweging tegen de 1000,-

De Groninger Studentenbond en de Groninger organisaties en protestbeweging tegen de 1000,-

De Groninger Studentenbond en de Groninger organisaties en protestbeweging tegen de 1000,-

De Groninger Studentenbond en de Groninger organisaties en protestbeweging tegen de 1000,-

De Groninger Studentenbond en de Groninger organisaties en protestbeweging tegen de 1000,-

De Groninger Studentenbond en de Groninger organisaties en protestbeweging tegen de 1000,-

De Groninger Studentenbond en de Groninger organisaties en protestbeweging tegen de 1000,-

De Groninger Studentenbond en de Groninger organisaties en protestbeweging tegen de 1000,-

De Groninger Studentenbond en de Groninger organisaties en protestbeweging tegen de 1000,-

De Groninger Studentenbond en de Groninger organisaties en protestbeweging tegen de 1000,-

De Groninger Studentenbond en de Groninger organisaties en protestbeweging tegen de 1000,-

Na de storm: wijzigen van vorm?

Bijna zijn we er! Daarmee bedoel ik het 'oude normaal'. Het vaccineren is in volle gang en het zal niet lang meer duren voordat iedereen de kans heeft gehad om een prik te laten zetten. Als het goed is betekent dit voor komend jaar dat veel zaken weer zullen terugvallen in hun oude situatie. Wat eerst uit den boze was, kan dan weer. Oude gewoontes zullen herleven. In de (studenten)politiek wordt volop gekeken of enkele van deze oude gewoontes misschien aangepast kunnen worden. Immers, de beperkingen die voortvloeien uit de coronacrisis hebben voor veel creatieve ideeën gezorgd. Sommige van deze ideeën kunnen wellicht post-corona nog steeds worden aangemerkt als een verbetering. In dit artikel bespreek ik enkele gewoontes die zijn ontstaan tijdens de pandemie en of deze naar mijn mening al dan niet zouden moeten terugkeren in het 'oude normaal'.

Geen handen schudden

Je kent hem ondertussen wel: het elleboogje tikken. De plaatsvervanger van de oude vertrouwde handdruk. Een goed alternatief om besmetting via handcontact te voorkomen. Is dit echter ook iets wat we in het oude normaal willen blijven doen? Ik denk het niet. De klassieke handdruk wordt gezien als een teken van vrede. Een bekende theorie is dat door elkaars handen te schudden, men erop kon vertrouwen dat de ander geen wapen bij zich droeg. De handdruk is in de historie zo gebruikelijk geworden dat een coronacrisis van pakweg twee jaar hierin naar mijn mening geen verandering in zal brengen. Binnenkort zullen we dus gewoon weer elkaars handen schudden, hoewel dit in het begin misschien wel even wennen zal zijn.

Afstand houden tot elkaar

Veel mensen deden al niks uit op deze voorzorgsmaatregel en in supermarkten en het openbaar vervoer is het überhaupt lastig vol te houden. Wat mij betreft mag deze gewoonte in het oude normaal veel verder dan anderhalve meter opgehoepeld zijn.

De beperkingen die voortvloeien uit de coronacrisis hebben voor veel creatieve ideeën gezorgd

Huisfeesten in plaats van uitgaan

Excuseer mij, was het niet verboden om mensen over de vloer te hebben dan? Nog nooit waren er in Groningen zoveel huisfeesten als tijdens de coronacrisis. Lockdown, lockdown-light, avondklok of niet. Best logisch ook wel, aangezien het hele uitgaansleven van de studenten is ontnomen. Hoewel huisfeesten in het oude normaal natuurlijk ook zullen blijven bestaan, zal de nadruk (zeker in het begin) weer komen te liggen op het uitgaansleven.

Online onderwijs en tentamens

Veel studenten, waaronder ik, staan te springen om weer in volle omvang fysieke colleges en werkgroepen te mogen volgen. Het thuiszitten komt bij menig student ondertussen de neusgaten uit. Online studeren heeft daarentegen ook best veel voordelen. Zo kun je lekker op je eigen tempo de hoorcolleges terugkijken. Ik heb zelf ervaren dat ik hierdoor mijn tijd veel efficiënter kan indelen. Hierdoor had ik daadwerkelijk alles gelezen en voorbereid, voordat ik een hoorcollege ging bekijken. Veel studenten, waaronder ik, pleiten dan ook voor het behoud van het opnemen en direct online beschikbaar stellen van ieder hoorcollege. Daarnaast waren de openboektentamens ook best wel relaxed ;).

Online werken

Omdat mijn werk onder de categorie 'cruciale beroepen' valt, heb ik hier zelf weinig van gemerkt, behalve bij mijn commissiewerkzaamheden bij de Gsb. Ik heb hierin gemerkt dat het werken via online meetings best soepel kan verlopen. Het is natuurlijk wel leuker om elkaar fysiek te zien, maar als het om werk gaat kan dit in principe prima online gedaan worden. Veel bedrijven zullen daar op dezelfde manier naar kijken. Ik verwacht dan ook dat online werken, weliswaar gecombineerd met fysiek werken, in de toekomst steeds meer de norm zal worden. Te bedenken valt dat hiermee bespaard kan worden op kosten, zoals woon-werkverkeer en het onderhoud van kantoorpanden.

In dit artikel heb ik enkele aspecten benoemd die mogelijk terug zullen keren in het 'oude normaal'. Daarbij zagen we dat een gewijzigde vorm van een oud gebruik niet altijd minder efficiënt hoeft te zijn (ik noemde het online studeren en werken). Bepaalde gebruiken zijn echter zo ingebakken in onze cultuur dat deze, ongeacht wat er gebeurt, zullen blijven voortbestaan (ik noemde de handdruk). Voor *Nait Soez'n* geldt eigenlijk beide. Na bijna vijftig jaar heeft het blad al behoorlijk wat crises meegemaakt. Het is echter nog steeds een gewoonte dat er ieder jaar meerdere edities van het blad verschijnen. Daarmee is het een begrip en

onderdeel geworden van de cultuur van de Gsb. Bij de mijlpaal van vijftig jaar wordt altijd de vraag gesteld wat de plannen voor de toekomst zijn. Wordt het tijd om de vorm te wijzigen van fysiek naar online? Gaan we voor het oude vertrouwde of voor *efficiency*? Is een hybride vorm misschien een goed idee? De tijd zal het leren. Voor nu staat vast dat Nait Soez'n getrouw door zal blijven gaan met publiceren van opinieartikelen, in gewijzigde vorm of niet.

TEKST CARLO BAALHUIS

HET VERLEDEN EN DE TOEKOMST

HET VERLEDEN EN DE TOEKOMST

Verjaardagen zijn mooie momenten om terug te blikken, bijvoorbeeld op het feit dat het eigenlijk niet onze verjaardag is. De statuten van de GSb zijn al in 1965 ingediend bij de KVK en de Gronstra bestond al in 1960, dus we bestaan eigenlijk al langer dan de vijftig jaar die we nu memoreren. In die vijftig jaar hebben we vanaf het prille begin tot redelijk recent in de (mede)zeggenschap gezeten. Met de GSb zaten we in faculteitsraden, hadden we overal basisgroepen en waren we verweven met de student. In 2012 kwam hier een einde aan, met de 'nacht van de lange messen' zoals oud-*Nait*-hoofdredacteur Christiaan Brinkhuis er altijd aan refereert. De drang naar een andere richting en andere invulling aan de GSb zorgde voor een richtingstrijd binnen de vereniging. Concreet uitte zich dat in een poging van meerdere leden om de vereniging te reorganiseren, het bestuur over te nemen en een veel radicalere koers te gaan varen. Het plan, Plan GELB genaamd, mislukte en uiteindelijk werd dit een nacht waarin meerdere leden geroyeerd zijn, de medezeggenschapsfracties van de Hanzehogeschoolraad en de universiteit opstapten of werden losgesneden en de vereniging bijna ophield te bestaan.

Gelukkig waren er een aantal mensen die er nog heil in zagen, anders hadden we niet meer bestaan. Historisch heeft de GSb altijd gefunctioneerd als medezeggenschapspartij. Met het verlies van allebei de fracties verloor de GSb een kern van haar bestaan. Nu, acht en een half jaar later, hebben we ons opnieuw uitgevonden als klassieke bond, is er een onderzoeksbureau, discussie, werkgroep onderwijs en een campagne team bijgekomen en staan we er ondanks de coronacrisis redelijk voor.

Naast terugkijken is een verjaardag een uitstekend moment om een blik op de toekomst te werpen. Wat heeft de wereld voor ons in petto, en waar moeten we zelf heen? Ik ben van mening dat de weg naar voren een weg terug naar de medezeggenschap is. Te beginnen bij de faculteiten. Hiervoor kunnen we inspiratie halen uit het verleden. De basisgroepen op iedere faculteit waren onze wortels in de studentengemeenschap. Meningingen van alle faculteiten, instituten en opleidingen bundelen en uitdragen is de kern van wat de GSb doet of zou moeten doen. De basisgroepen zouden een aantal taken moeten hebben om succesvol te zijn en om ons te differentiëren van de rest van medezeggenschappend Groningen.

■ **1.** Allereerst moet de groep midden in de studentenpopulatie staan. Iedere week een uurtje op locatie met mensen in gesprek gaan en mensen mobiliseren om zelf in actie te komen. Gebaseerd op de techniek van *organising* die is komen overwaaien uit Amerika. Hierbij betrek je studenten en werk je vanuit het idee dat je niet alles vóór ze moet oplossen, maar mét ze. Geen ANWB plus, maar een gezamenlijke strijd voor een gemeenschappelijk doel. Dit betekent dat mensen zich ook tijdens het jaar op een laagdrempelige manier kunnen aansluiten bij de basisgroep.

■ **2.** Ten tweede moeten ze meedoen aan de medezeggenschapsverkiezingen. Dit is de directe lijn naar wat er gebeurt binnen de faculteit of het instituut. Het is een concrete plek waar studenten binnen de organisatie terecht kunnen als ze actief willen worden en het biedt veel zichtbaarheid via de verkiezingen. Op inhoudelijk gebied is er bij faculteiten veel te winnen; het gaat meer over dingen die studenten direct aangaan dan de grote lijnen die worden besproken in de universiteitsraad.

■ **3.** Ten slotte moet de basisgroep sterke banden onderhouden met de opleidingscommissies, want dit zijn je voelsprietten in de opleidingen en de groepen waar je betrokken mensen kunt werven. Je laat zien inhoudelijk met het onderwijs bezig te zijn en betreft geïnteresseerde mensen bij wat je doet.

Het vertrek van de Democratische Academie Groningen uit de medezeggenschap schept mogelijkheden voor de GSb. Er komt ruimte vrij in de kritische progressieve kant binnen de universiteit, de kant waar ik van mening ben dat een studentenvakbond thuishoort en waar zij volgens mij het best gedijt. Uiteindelijk kun je over een paar jaar vanaf daar nadenken of je ook de universiteitsraad of de medezeggenschapsraad van de Hanzehogeschool weer in wilt. Voor de komende jaren zou ik zeggen dat het belangrijker is om op de Hanzehogeschool én de RUG te bouwen aan dat netwerk van onderop.

TEKST MARINUS JONGMAN

Van crop tops en korte rokjes tot seksueel grensoverschrijdend gedrag *in de klas*

Wanneer men zich voorbereidt op een feest, gaan er ook enkele gedachten uit naar wat gepast is om te dragen. Wellicht is er een bepaalde dresscode voorgeschreven waar men zich aan moet houden of geeft de gelegenheid zelf al voldoende indicatie voor wat gepast is om te dragen, zoals formele kledij bij een trouwerij en misschien minder verhullende kleding bij het uitgaan. Deze ongeschreven sociale regels zijn echter niet altijd even duidelijk en niet iedereen is het er altijd mee eens, zoals blijkt uit de huidige discussie over de kledingvoorschriften voor op school.

Nu het buiten steeds warmer wordt en daarmee de temperatuur in de klaslokalen ook omhoog gaat, willen leerlingen zich uiteraard graag naar deze warmte kleden. Dat betekent over het algemeen dat er minder stof wordt gedragen die de huid bedekt en dat er dus meer bloot te zien is. Dit laatste is momenteel een punt van discussie, vooral als het gaat om meisjeskleding.

De kleding die een meisje draagt is op zichzelf nooit een uitnodiging om haar ongewenst aan te raken of om andere ongewenste handelingen te verrichten.

Meisjes zouden namelijk de leerkrachten, met name de mannelijke, een ongemakkelijk gevoel geven door blote huid te tonen. Daarnaast is seksueel grensoverschrijdend gedrag onderdeel van de discussie. Te vaak wordt gezegd dat het meisje schuld heeft als leerkrachten uiteindelijk over zouden gaan tot seksueel grensoverschrijdend gedrag, omdat zij er, door de manier waarop zij zich kleepte, zelf om gevraagd zou hebben. Hiermee wordt het ongewenste gedrag gelegitimeerd en wordt het meisje niet alleen slachtoffer van het seksueel grensoverschrijdende gedrag, maar wordt zij twee keer slachtoffer, omdat zij niet serieus wordt genomen doordat zij het zelf zou hebben uitgelokt. Dit is een probleem dat zich niet alleen beperkt tot de schoolomgeving, maar dat in vrijwel elke situatie terug kan komen.

Maar vragen meisjes er dan ook echt zelf om? Het antwoord is nee. De kleding die een meisje draagt is op zichzelf nooit een uitnodiging om haar ongewenst aan te raken of om andere ongewenste handelingen te verrichten. Het is niet juist om de schuld van het seksueel grensoverschrijdende gedrag bij het slachtoffer te leggen in plaats van bij de dader. De dader mist waarschijnlijk een bepaalde zelfregulatie waardoor hij zijn impulsen moeilijk kan onderdrukken en/of heeft ondersteunende gedachten die zijn gedrag rechtvaardigen, zoals de overtuiging dat het meisje er zelf om heeft gevraagd of dat het meisje het fijn vindt om aangeraakt te worden.

Daarnaast speelt de westerse maatschappij ook een grote rol. Hoe kan het dat er zoveel seksueel grensoverschrijdend gedrag plaatsvindt door een man naar een vrouw toe, maar dat het andersom veel minder voorkomt? Als maatschappij seksualiseren we de vrouw veel meer dan de man en dat is al te zien aan de kleding die in de winkels hangt. Voor jongens bestaat een zomerse outfit voornamelijk uit een korte broek (die vaak niet eens korter is dan iets boven de knie) en een T-shirt of een hemd. Wanneer men echter een kledingzaak voor meisjes binnenstapt, denk aan een winkel als de H&M of de Bershka, hangt het vol met korte rokjes, korte jurkjes, hemdjies, crop tops en korte broeken waarbij soms net de bil nog te zien is. Door voornamelijk zulke items te presenteren aan meisjes, gaan zij leren dat het normaal is om veel blote huid te laten zien en gaan zij dus dit soort kledingstukken dragen. Op die manier wordt de seksualisering van meisjes mede in stand gehouden.

Zou het de oplossing zijn om meisjes volledig hun huid te laten bedekken?

Zou het de oplossing zijn om meisjes volledig hun huid te laten bedekken? Hierop is het antwoord ook nee. Door meisjes zich anders, namelijk meer verhullend, te laten kleden, neem je ten eerste de vrijheid van iemand om zich te kleden zoals die wil weg en leg je ten tweede de schuld weer bij het slachtoffer neer en niet bij de dader. Tot op bepaalde hoogte hebben we als mens eenmaal geen of weinig controle over natuurlijke impulsen. Wij zijn namelijk zodanig gevormd door evolutie dat onze ogen uitgaan naar seksuele stimuli. Dit betekent dat de kans groot is dat in dit voorbeeld de ogen van een man, of dit nu een leerkracht is, een andere leerling of een onbekende op straat, voor korte tijd af zullen dwalen naar de blote huid of de rondingen van een meisje, zoals een aansluitend topje of een kort rokje zullen laten zien, omdat dit seksueel opwindend kan zijn. Wat echter niet natuurlijk en oncontroleerbaar is, zijn de gedragingen die daarop volgen. Men heeft namelijk zelf in de hand of hij een meisje nafluit, opmerkingen maakt of haar aanraakt, en dat zijn gedragingen die niet geaccepteerd moeten worden. Een meisje lokt seksueel grensoverschrijdend gedrag dus niet zelf uit, maar de dader mist hoogstwaarschijnlijk een stuk impulscontrole waardoor hij overgaat tot dit ongewenste gedrag.

Concluderend denk ik dat iedereen vrij moet zijn om te dragen wat die wil en dat meisjes dus kledingstukken als crop tops en korte broeken in de klas moeten kunnen dragen. Aan de andere kant begrijp ik de leerkrachten die noemen dat zij zich ongemakkelijk kunnen voelen door deze kleding ook, om de reden die ik hierboven noem. Leerkrachten kunnen namelijk onbedoeld hun blik ergens laten rusten en zo in een vervelende situatie met de leerling terechtkomen - denk aan de MeToo-beweging. Vooral mannelijke leerkrachten zijn erg op hun hoede dat zij geen gedragingen laten zien die mogelijk ongewenst kunnen zijn of verkeerd kunnen lijken naar de buitenwereld toe, waardoor zij zich niet volledig op hun gemak kunnen voelen tijdens het lesgeven. Verder denk ik dat de kledingindustrie ook een groot aandeel kan hebben in de oplossing door ook of vooral meer bedekkende kleding, zoals een langere rok of een gewoon T-shirt, te presenteren en daarmee te normaliseren. Echter is dit een maatschappelijk probleem en zullen de laatste woorden hier nog niet over zijn gezegd.

TEKST CAROLINE BRINKHUIS

Waarom

Jij

lid moet
worden
van
een

politieke partij

Tijdens de afgelopen campagne voor de Tweede Kamerverkiezingen had ik een enorme poster achter m'n raam hangen van Lilianne Ploumen. Toen ik op een ochtend mijn gordijnen open deed, zag ik tot mijn verbazing dat het Vindicathuis dat zich tegenover mij bevindt een grote poster van Mark Rutte achter hun raam heeft gehangen. Fantastisch, zelfs tijdens de lockdown vonden we manieren om samen de politieke strijd aan te gaan. Het valt me dit jaar op dat er eigenlijk best veel interesse is in de politiek onder studenten. Dit kan natuurlijk komen omdat de politiek door onderwerpen als de coronacrisis, de toelagenaffaire en klimaatverandering een wat spannender thema is geworden. Of omdat er niet veel interessants gaande was toen je niet meer op een terras kon zitten of naar de sportschool kon.

Dit wordt **vaak** te **eng** gevonden

Alhoewel de interesse in politiek dus wel aanwezig is, sluiten niet veel studenten zich aan bij een politieke partij. Dit wordt vaak te eng gevonden. Ik merk in mijn omgeving dat er een overtuiging heerst dat je aansluiten bij een politieke partij een hoop verplichte bijkomstigheden heeft. Bijvoorbeeld dat je het met elk standpunt eens moet zijn en dat je geacht wordt elke verkiezing te stemmen op de partij waarvan je lid bent. Niets is echter minder waar. Het mooie van lid zijn van een partij is dat je juist dingen kan veranderen binnen de partij. Zo wilde de VVD in hun conceptverkiezingsprogramma de macht van de rechter inperken, maar hebben de leden door middel van het indienen van amendementen op het programma tijdens het congres dit standpunt genuanceerd. Daarnaast kun je ook lid zijn van twee of meerdere partijen en is het dus prima om op een partij te stemmen waar je geen lid van bent.

Dus juist als je je niet helemaal honderd procent kan scharen achter een politieke partij moedig ik je aan om bij een of meerdere partijen lid te worden. Op die manier kan jij onderwerpen aankaarten binnen de partij, zowel lokaal als nationaal, en wellicht zelfs standpunten veranderen. Bijna alle partijen hebben ook een PJO, een politieke jongerenorganisatie, met hun eigen standpunten en congres. Ook via die weg, die misschien iets minder intimiderend is, kan je invloed uitoefenen op de moederpartij. Een PJO is namelijk constant in gesprek met kamerleden en de partijvoorzitter. Daarnaast zijn die organisaties ook nog eens beregezellig, en organiseren ze in Groningen ook gezamenlijke evenementen die je uit je eigen bubbel kunnen trekken.

Daarnaast zijn veel politieke partijen aan het verouderen. De grote beslissingen die worden gemaakt binnen veel politieke partijen zijn dus vooral gebaseerd op de stemmen van ouderen. Denk bijvoorbeeld ook aan het belang van inspraak van jongeren als het gaat om de coronamaatregelen. Er ligt een verantwoordelijkheid bij ons, de nieuwe generatie, om onze stem te laten horen en het politieke landschap te veranderen.

TEKST FLEUR RENKEMA

Wat is er gebeurd met het vertrouwen in de Universiteitsraad

In de derde week van mei was het weer zover: de Universiteitsraadverkiezingen. Voor de tweede keer in de geschiedenis van dit evenement waren de partijen weer overgeleverd aan online campagne voeren. En dat is lastig. Hoe irritant het vaak ook gevonden wordt, door een gesprekje aan te knopen met iemand op het Harmonieplein kan je het meer over de inhoud hebben. Op die manier kan je je als kandidaat profileren op politieke punten en met iemand de discussie aangaan. Dat zijn uiteindelijk de stemmen die echt tellen, je wilt als kandidaat voor de Universiteitsraad straks verkozen zijn door mensen die graag door jou en jouw ideeën over ons onderwijs gerepresenteerd willen worden.

Maar ja, door al het online campagne voeren wordt het dus een stuk lastiger om de persoonlijke confrontatie op te zoeken met studenten. Je bent overgeleverd aan mensen spammen op WhatsApp, oneindige Facebookadvertenties en hopen dat er toch mensen zijn die je verkiezingsprogramma lezen. Daar komt ook nog eens bij dat er nu twee jaarlagen aan studenten zijn die nog nooit fysieke verkiezingen hebben meegemaakt en hierdoor waarschijnlijk nog minder benul hebben van wat een universiteitsraad eigenlijk is. Terwijl, juist in een jaar waarin het voor eerstejaarsstudenten moeilijker is dan ooit om nieuwe vrienden te

maken, representatie van ook deze groep erg van belang is.

Dit is dan ook de reden dat ik me erg erger aan het commentaar op de afgelopen Universiteitsraadverkiezingen. Zo plaatste de Ukrant in de week van de verkiezingen een brief van FSE-faculteitsraadslid Mariano Méndez, waarin hij beargumenteerde dat de Universiteitsraad weinig tot niets heeft ondernomen voor de student-staf-ratio. In mijn links-progressieve Twitterbubbel zag ik van allerlei studenten commentaar langskomen op de Universiteitsraadsverkiezingen en de universitaire medezeggenschap in het algemeen. Er werd bijvoorbeeld uitgebreid kritiek geleverd op het geld uitgeven aan advertenties

en het sturen van een privéberichtje naar studenten in een gezamenlijke WhatsApp groep.

Onterecht commentaar op het hoogste democratische gremium binnen de universiteit van mensen zoals Méndez, een gerespecteerd hoogleraar binnen de FSE, gaat niet helpen om het vertrouwen in de Universiteitsraad terug te winnen. In 2017 heeft de Universiteitsraad 5 miljoen vrijgemaakt om de student-staf-ratio te verkleinen, waarvan vervolgens nieuw personeel is aangenomen. Zijn commentaar dat er niets wordt gedaan is ronduit onterecht; het is een onderwerp dat vrijwel elke Universiteitsraadsvergadering wordt aangekaart. Verder valt het me tegen dat links-progressieve studenten - die het belang van democratische tegenmacht normaliter maar al te hoog hebben zitten - nu als een soort *act of rebellion* blanco of niet stemmen tijdens de verkiezingen.

De Universiteitsraad heeft het al zo moeilijk met het bereiken van studenten en staf die niet geïnteresseerd zijn in politiek, terwijl ook hun belangen moeten worden gerepresenteerd. Als degenen die weten wat medezeggenschap inhoudt zich nu ook nog tegen de Universiteitsraad gaan keren, zal de al lage opkomst alleen maar verder gaan dalen. Natuurlijk is er ruimte voor inhoudelijke kritiek op politieke keuzes van de Universiteitsraad, maar probeer niet het hele gremium te ondermijnen. De raadsleden zitten er voor jou: als jij problemen tegenkomt binnen de universiteit, is het hun taak om het aan te kaarten. Probeer ze eens een mailtje te sturen, ze beantwoorden graag al je vragen over het nut van hun zijn.

TEKST FLEUR RENKEMA

Als degenen die weten wat medezeggenschap inhoudt zich nu ook nog tegen de Universiteitsraad gaan keren, zal de al lage opkomst alleen maar verder gaan dalen

Een Hollands gebrek aan 'actieve herinneringen'

Nog even en dan is het zover: *Nait Soez'n* ziet Abraham! Al 50 jaar lang voorziet *Nait Soez'n* als onafhankelijke actor studerend Groningen van snijdende opiniestukken en sprekende actualiteiten. Naast dit gedenkwaardig jubileum staat Nederland ieder jaar op 5 mei stil bij een al even gedenkwaardig moment uit de Nederlandse geschiedenis; de bevrijding van de Duitse bezetting. Vorig jaar (2020) heeft Nederland op 4 mei voor de 75e keer met veel aandacht en zorg de Nederlandse slachtoffers van oorlogssituaties en vredesoperaties herdacht en, een dag later, haar vrijheid gevierd. Afgezien van FvD-leider Baudet – die met een smakeloze poster de vrijheidsbepalende coronamaatregelen in relatie heeft gebracht met het leed van oorlogssituaties – is iedereen op

z'n minst een klein beetje bijgebracht in hoeverre ons moreel kompas disfunctioneert in oorlogssituaties en men blijkt aan te zetten tot onmenselijke daden. Daden en gevolgen die ieder jaar weer in herinnering moeten worden gebracht en waarbij moet worden stilgestaan.

Het Nederlandse slachtofferschap van de Tweede Wereldoorlog wordt iedere Nederlandse scholier gedoceerd. De bijbehorende jaartallen, de geallieerden en asmogendheden, onze bevrijders; het staat allemaal uitgebreid beschreven in onze geschiedenisboeken. Een ander stukje Nederlandse geschiedenis uit diezelfde periode is lange tijd echter 'vergeten'. Een stukje waar dader- en slachtofferschap bijeenkomt; ik heb het over ons koloniale verleden in Nederlands Indonesië vlak na de Tweede Wereldoorlog. Met de release van de film *'De Oost'* en de bijbehorende publiciteit in de media is er recent meer aandacht voor een andere kijk op de omgang met ons koloniale verleden in Indonesië. Een

verleden dat ik, in tegenstelling tot ons verleden in de beide wereldoorlogen, binnen het onderwijs dat ik heb genoten niet tot mij heb kunnen nemen. Terecht wordt daarom gesproken over 'de vergeten oorlog'. Nota bene een oorlog die zich destijds afspeelde binnen het Koninkrijk der Nederlanden.

Ik vraag mij af hoe dit kan. Hoe kan het dat de invloed en rol die Nederland in de jaren '40 heeft gehad in voormalig Nederlands-Indië zo onderbelicht blijft in het Nederlandse onderwijs en de Nederlandse cultuur? En waarom heeft het zo lang moeten duren alvorens de bal aan het rollen is gekomen? Is het Nederlandse zuinigheid? Een gebrek aan actieve herinneringen aangaande politiek gevoelige onderwerpen binnen het bestuur? Toen Bondskanselier Merkel in haar meest recente 5 mei-lezing werd gevraagd naar de Duitse 'schuldcultuur' zei zij: "Het levend houden van de herinnering aan de nazimisdaden is de eeuwige verantwoordelijkheid van

Duitsland." Het is volgens Merkel de plicht van Duitsland om daaraan te blijven herinneren. Zonder hierbij op individueel niveau schuldigen of verantwoordelijken aan te wijzen; geldt dit tot op zekere hoogte nu ook niet voor Nederland? Het structureel gewelddadige en racistische karakter van het Nederlandse koloniale verleden en de dekolonisatieoorlog lijkt namelijk maar geen onderdeel te worden van ons zelfbeeld.¹ Het feit dat ik als onwetende Nederlander heb rondgelopen op Bali, terwijl ongeveer 50 jaar daarvoor door dezelfde Nederlanders een bloedbad op het eiland is aangericht, is eigenlijk beschamend.

Beter kan men de gezamenlijke geschiedenis omarmen en zowel dader- als slachtofferschap integreren in een breder herdenkingskader

De Indonesische wens om na de Japanse bezetting nooit meer gedomineerd te worden door buitenlanders is er één die begrepen kan worden. Desalniettemin stuurde Nederland destijds 120.000 militairen om onder de noemer 'politieacties' het Nederlandse gezag te herstellen en de opstand de kop in te drukken. Dat de werkelijkheid er anders uit heeft gezien is mondiaal duidelijk geworden. Zo blijkt ook uit het bijzondere verhaal van Poncke Princen, een Nederlandse militair die uiteindelijk de overstap maakt naar het Indonesische leger. Het geweld van de Nederlandse troepen tegen de lokale bevolking heeft hem naar eigen zeggen tot dit besluit gebracht. Ruim 70 jaar later biedt onze koning Willem-Alexander tijdens een staatsbezoek zijn excuses aan voor het buitensporige geweld van Nederlandse militairen. Een excuus dat bij veel veteranen en Indische Nederlanders overigens in het verkeerde keelgat schiet. Zij vinden dat de koning voorbijgaat aan de vele slachtoffers door Indonesisch geweld.²

De discussie over wél of juist géén excuses, of die over het al dan niet erkennen van de Indonesische onafhankelijkheidsdatum, vind ik echter minder interessant. Beter kan men de gezamenlijke geschiedenis omarmen en zowel dader- als slachtofferschap integreren in een breder herdenkingskader. Met veel bewondering kijk ik dan ook naar de Duitsers en hun *Vergangenheitsbewältigung*. Ik poog hier overigens geenszins een vergelijking te maken tussen de Tweede Wereldoorlog en het kolonialisme. Wel denk ik dat men lering kan trekken uit de Duitse aanpak om in het reine te komen met

het verleden. Frakking en Mourik verwoorden dit mooi: "Herinneringen aan eigen leed moeten gehoord blijven worden. Maar willen we de complexiteit van deze gewelddadige geschiedenis kunnen begrijpen en er recht aan doen, dan is het zaak andere ervaringen van slachtofferschap te laten wortelen in de Nederlandse collectieve herinnering."³ Dit begint mijn inziens met het vertellen van het verhaal. Iets waar het in mijn ogen nog aan heeft ontbroken.

TEKST MISHA MANS

¹ <https://www.parool.nl/columns-opinie/hoe-we-willen-omgaan-met-het-koloniale-verleden-verdient-zorgvuldige-discussie~b8e6ef86/?referrer=https%3A%2F%2Fwww.google.com%2F>

² <https://www.ad.nl/binnenland/ondertussen-elders-in-het-koninkrijk-de-vergeten-oorlog-in-indonesie~a4771c60/>

³ <https://www.parool.nl/columns-opinie/hoe-we-willen-omgaan-met-het-koloniale-verleden-verdient-zorgvuldige-discussie~b8e6ef86/?referrer=https%3A%2F%2Fwww.google.com%2F>

Dingen die je even wil horen als je net je rijbewijs hebt

(of misschien ook niet)

Er is al veel geschreven over beginnen met rijlessen, maar eigenlijk vrij weinig over de periode die daarna komt, die eerste paar maanden dat je je rijbewijs hebt en alles nog eng en nieuw is. De enige welbekende cliché die je vaak hoort is dat je pas écht leert rijden als je je rijbewijs hebt. Verder dan dat kom je meestal niet als je even wat extra moed of motivatie nodig hebt om achter het stuur te kruipen. Daarom bij dezen even een aantal belangrijke dingen die je graag wil horen als je net je rijbewijs hebt. Of misschien juist wel niet, dat is aan jou.

Je kan prima rijden, anders was je nooit geslaagd voor het rijexamen.

Ik vond mijn eigen rijexamen zó slecht gaan, dat ik vlak voordat we weer bij het CBR waren dacht: als deze examinerator me laat slagen, is die echt niet goed bij z'n hoofd. En toen we eenmaal weer in de algemene zaal zaten stak hij nog voordat ik goed en wel op mijn stoel zat zijn hand uit en zei hij: "Gefeliciteerd, je bent geslaagd." Ik was stomverbaasd. En ik had toen dus ook écht het idee dat ik totaal niet kon rijden, en dat ik bij een andere examinerator net zo goed gezakt had kunnen zijn. Mocht jij dit idee nou ook hebben gehad, weet dan gewoon dat die examineratoren écht wel weten waar ze het over hebben.

Je kan ook echt (nog) niet perfect rijden als je net je rijbewijs hebt (maar wees gerust, dat kan niemand).

Hier komt die clichéuitspraak weer even om de hoek kijken: je leert pas écht rijden als je je rijbewijs hebt. Al moet ik hem misschien wel even nuanceren. Het is echt niet zo dat je na je rijexamen spontaan vergeten bent hoe je een auto moet bedienen en besturen. Het zal alleen nog niet altijd even soepel gaan (en dat is ook niet erg). Zo laat je ongetwijfeld nog weleens de motor afslaan, zet je hem nog weleens in de verkeerde versnelling en kun je écht niet meteen je auto kaarsrecht in het parkeervak zetten. Ook het vooruitdenken zal nog niet altijd even goed gaan. Ik vond dit zelf heel erg frustrerend. Ik had het idee dat dit

toch wel van die basisvaardigheden waren die iedereen zou moeten kunnen. Is dus niet zo. Sterker nog, over dat parkeren, ik weet nog dat ik een keer in een parkeergarage de auto niet helemaal recht had geparkeerd, toen de auto weer ingestapt was om hem toch even recht te zetten en onderweg naar de uitgang zag dat er nog wel zo'n tien auto's schots en scheef geparkeerd stonden. Heel veel mensen hebben gewoon schijt. En dit geldt voor meer dingen. Het valt me best vaak op dat andere automobilisten nog wel eens dezelfde slordigheidsfoutjes maken als ik. Wat ik al zei: "Je kan écht nog niet perfect rijden als je net je rijbewijs hebt", maar eigenlijk kan niemand dit.

De snelweg is niet eng.

Ik vond de snelweg eerst echt eng, en dan met name het invoegen. Ik was bang dat ik gewoon geen ruimte meer zou hebben, dat andere bestuurders mij geen ruimte zouden geven en dat de invoegstrook op een gegeven moment gewoon was afgelopen (volgens mij is dit voor meer mensen herkenbaar). Ook was ik bang dat andere mensen gekke dingen zouden doen waardoor ze mij zouden hinderen of in gevaar zouden brengen. Dat hinderen komt helaas nog weleens voor (mensen die *last minute* besluiten om toch ook maar die vrachtwagen in te halen terwijl jij al met

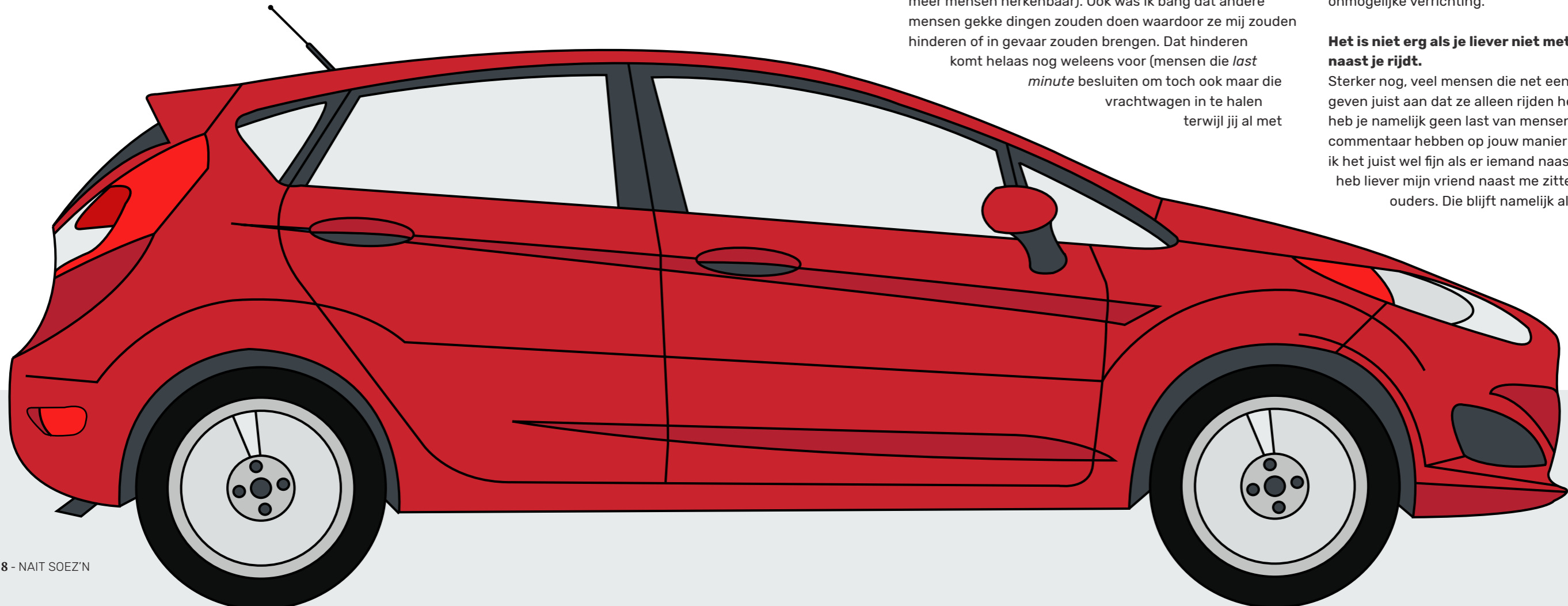
behoorlijk wat snelheid op de linkerrijstrook zat). Dat is dan even frustrerend, maar echt niet eng. Je moet je dan even aanpassen, maar uiteindelijk komt het echt wel goed.

Inhalen is niet eng.

Een van de eerste keren dat ik een lang stuk over de snelweg reed, zat mijn vader naast me en als de auto voor ons hem niet snel genoeg ging, dan zei die: "Haal die maar even in". En ik had op dat moment zoiets van: "Joh, doe eens rustig, ik vind dit hard genoeg." Toch besloot ik het advies van mijn vader op te volgen en nog tijdens diezelfde rit haalde ik auto's en vrachtwagens in zonder dat mijn vader die 'opdracht' had gegeven. Met inhalen moet je natuurlijk wel alert blijven en goed je spiegels en dode hoeken checken (en niet bang zijn om dan ook vooral keihard gas te geven), maar verder is het eigenlijk niet heel spannend. Als je het toch nog een beetje eng vindt en je het tempo van de auto's voor je ook wel prima vindt, dan hoeft je het natuurlijk niet te doen. Maar het is echt geen onmogelijke verrichting.

Het is niet erg als je liever niet met een van je ouders naast je rijdt.

Sterker nog, veel mensen die net een rijbewijs hebben geven juist aan dat ze alleen rijden het fijnst vinden. Dan heb je namelijk geen last van mensen die de hele tijd commentaar hebben op jouw manier van rijden. Zelf vind ik het juist wel fijn als er iemand naast me zit, maar ik heb liever mijn vriend naast me zitten dan een van mijn ouders. Die blijft namelijk altijd rustig (zelfs op

Ik had weleens zo'n boos stemmetje in m'n hoofd dat zei dat ik echt absoluut niet kon rijden

de momenten dat ik zo ongeveer zat te janken achter het stuur). Mijn ouders blijven meestal ook wel rustig, hoor, maar die kunnen soms net wat dwingender zijn dan mijn vriend, en daar kan ik niet zo goed tegen.

Trek je niks aan van paniekerige mede-passagiers (behalve misschien als vrijwel iedereen die tot nu toe bij je in de auto heeft gezeten in paniek raakt).

Ik heb hier geen harde bewijzen voor, maar ik heb sterk het idee dat de mensen die het meest in paniek raken bij onervaren en/of onzekere bestuurders, zelf geen rijbewijs hebben, en vaak ook nog niet eens rijlessen hebben gehad. Die weten vaak namelijk écht nog niet hoe het besturen van een auto werkt en hoe je je als automobilist moet gedragen in het verkeer (en waarom de meeste beginnersfoutjes echt niet zo erg zijn). Jij weet dat wel, of althans, in ieder geval beter dan dat zij het weten.

Het is niet erg als je nog weleens zenuwachtig bent vlak voordat je in de auto stapt.

Je komt elke keer dat je in de auto stapt wel weer andere situaties tegen waar je ook weer anders op moet reageren. En als je dan nog niet zoveel ervaring hebt, is het nog weleens lastig om op die situaties te anticiperen. En daarom zijn zenuwen heel normaal. Als je ze maar ook redelijk snel weer kwijt bent. Want je kunt dit gewoon.

Je mag af en toe ook best een beetje lachen om kleine foutjes.

Bij een net-niet-ongeluk of een bijna-botsing zou het huilen mij nader staan dan het lachen. Maar als je een keer een stoepje meeneemt in je bocht of de motor af laat slaan, durf er dan ook gewoon om te lachen (oeps, dat zag niemand toch?), en tik ze af op je *Beginnend Bestuurder Bingo*.

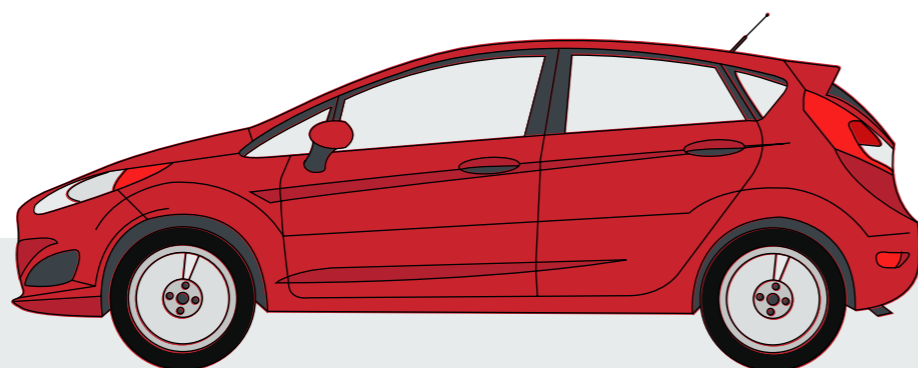
Omgaan met lastige verkeerssituaties zal nooit je hobby worden.

Rijd je op een snelweg waar het druk is en zou je het liefst vijf paar extra ogen hebben? Of rijd je op een smal landweggetje en raak je al lichtelijk in paniek omdat je in de verte een MEGA tractor ziet aankomen? Je bent echt niet de enige. Er is echt niemand die dat fijn vindt of bewust die situaties opzoekt. Ook de meest ervaren bestuurders kunnen nog weleens met samengeknepen billen achter het stuur zitten. Iedereen wil het liefst lekker soepel en snel door kunnen rijden, maar helaas is dat niet altijd mogelijk.

Focus je na elke rit op de dingen die goed zijn gegaan, in plaats van de dingen die fout zijn gegaan.

Ik had (en heb nog steeds weleens) de neiging om alleen maar aan de dingen te denken die ik niet goed vond gaan als ik weer even gereden had. Of wat er wel niet allemaal mis had kunnen gaan. Ik had weleens zo'n boos stemmetje in m'n hoofd dat zei dat ik echt absoluut niet kon rijden, en dat het een wonder was dat er nog nooit een ongeluk gebeurd was op de momenten dat ik achter het stuur was gekropen. Als je op deze manier denkt, ga je zeker niet beter rijden. Vertel jezelf gewoon dat je dit wel kan.

TEKST SIMONE BROEKMAN

WINDS

Look at the Sky

“ Perfect voor het laatste rondje van de zomer ”

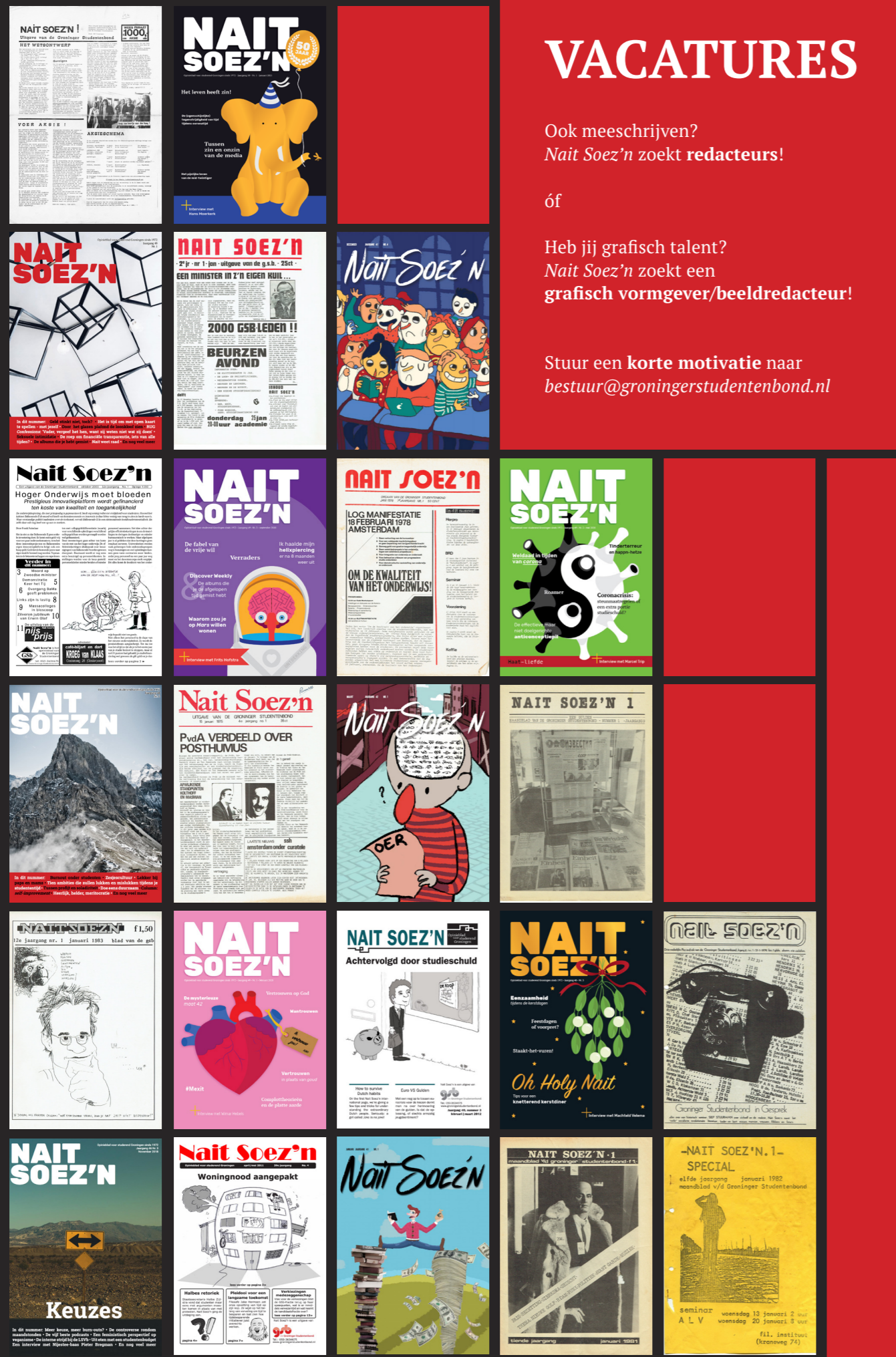

Met deze feestachtige septembereditie van *Nait Soez'n* gaan we al nazomerend een mooie jubileumperiode tegemoet. En wat is zo'n feest sfeer nou zonder muziek? De albumtip van deze keer: *Look at the Sky* van Winds.

Een goede zomerplaat ademt dat typische gevoel van zonnige onbezorgdheid en vrijheid. Maar het zijn de beste zomerplaten die, tegelijkertijd, die lichte weemoed en nostalgie van de *end-of-summer-blues* weten te vangen. Dan krijg je muziek die je zowel heupwiegend aan de cocktailbar, als mijmerend onder de laatste herfstzonnestrallen kunt luisteren. *Look at the Sky* is zo'n plaat. De luchtige psychedelische pop van Winds klinkt in eerste instantie heerlijk plezierig, met onweerstaanbare grooves en retro riffjes die stuk voor stuk in je hoofd blijven doorechoën. Tegelijkertijd verraden de bitterzoete melodieën en songteksten een serieuze ondertoon en een zekere melancholiek – iets dat de zelf-refererende songtekstsnippet “You gotta have some bitter if you wanna make a sweet song” in het catchy *The Way You Feel* uitstekend verwoordt. Winds' invloeden uit het verleden komen vervolgens helemaal tot hun recht op het hoogtepunt *Mango Mango*, dat klinkt als zo'n verrukkelijke *evergreen* uit de jaren '60 die je steeds genadeloos opnieuw afspeelt. Aan rauwe grooves zoals je ze kent van de vroegere Tame Impala is er overigens ook geen gebrek, te horen op bijvoorbeeld de track die Winds naar zichzelf vernoemd heeft. Daarmee hoor je wel dat *Look at the Sky*, als duidelijk product van talloze herkenbare invloeden, muzikaal misschien niet zo grensverleggend is – hij is vooral gewoon verdraaid lekker. Perfect voor het laatste rondje van de zomer.

Favoriete tracks: *Mango Mango, The Way It Feels*
Voor fans van: Tame Impala, Temples, Allah-Las, Foxygen

TEKST SYBOLT FRISO

VACATURES

Ook meeschrijven?
Nait Soez'n zoekt **redacteurs!**

óf

Heb jij grafisch talent?
Nait Soez'n zoekt een **grafisch vormgever/beeldredacteur!**

Stuur een **korte motivatie** naar
bestuur@ groningenstudentenbond.nl

Bestuur aan het woord

Om onze drukke (oud-)voorzitter Marinus te ontzien, schrijf ik, Midas (de oud-secretaris en nieuwe hoofdredacteur) de laatste *Bestuur aan het woord* van ons bestuursjaar. Allereerst mijn excuses voor dat de *Nait* er wat later is dan gepland, dat is deels mijn schuld. Niet bepaald een soepel begin als nieuw hoofdredacteur van de *Nait*, maar toch kijk ik erg uit naar het aankomende jaar.

Toen ik vorig jaar voor het bestuur solliciteerde, wist ik eigenlijk amper iets van de GSb. Nu zit ik op het punt dat ik me realiseer dat er nog heel veel meer is dat ik eigenlijk niet weet. Er gebeurt namelijk zoveel in één jaar. En dan te bedenken dat deze organisatie nu al bijna 50 jaar draait.

Het belang van de studentenbond blijft enorm, en ik moet zeggen dat ik me enigszins schaam voor dat ik dat zelf pas vrij laat in mijn studententijd heb doorgekregen. Ik had me bijvoorbeeld eigenlijk wel bijna neergelegd bij het leenstelsel. Ik had min of meer geaccepteerd dat de machthebbende politici zich niet echt in de volgende generatie interesseren. Dat vind ik misschien nog steeds wel gedeeltelijk, maar ik heb tijdens dit jaar bij de GSb gezien dat het niet uitmaakt of de machthebbende politici zich wel of niet in onze generatie interesseren. Als ze zich niet in ons interesseren, zorgen we er zelf voor dat ze dat wél zullen doen.

Ik geloof dat er vandaag de dag veel meer studenten zijn zoals ik, die zich pas laat in hun studententijd, of misschien helemaal niet, realiseren wat het belang is van de studentenvakbond en studentenmedezeggenschap. Kijk naar de opkomst bij de medezeggenschapsverkiezingen op onze onderwijsinstellingen: 21% bij de RUG, en 7% bij de Hanze. 'Waar is de studentenparticipatie?', denk je dan. Aan de andere kant zag ik het afgelopen jaar veel meer studenten de straat opgaan dan de vijf of zes jaar hiervoor. Niet alleen tegen het leenstelsel, maar ook tegen vrouwengeweld, klimaatverandering, tegen discriminatie en nog veel meer zaken. De beweging is dus niet dood, maar springlevend. Misschien is de beweging wel enigszins gefragmentariseerd.

Ik denk in ieder geval dat de studentenbeweging weer in de lift zit. Afgelopen jaar hebben we ons veel laten zien, en volgens mij begint de energie niet op te raken, maar er nog maar net in te komen. Dat moet ook. Het leenstelsel is nog niet weg, geen enkele partij is concreet over compensatie voor de schuldengeneratie, en daarnaast is het financiële fundament van onderwijsinstellingen zo klein geworden dat de kwaliteit van onderwijs onder keiharde druk staat. Dus het is maar goed dat de energie er nog maar net in begint te komen. Het is onze toekomst.

De energie zit er in ieder geval ook in bij het nieuwe bestuur: zij zijn heel erg blij dat het begin van het jaar zo goed van start is gegaan en dat ze weer op sociaal gebied veel dingen kunnen. Daarnaast krijgen ze als bestuur steeds beter in de gaten hoe belangrijk de rol van de GSb in Groningen is en kan zijn. Het nieuwe bestuur kijkt uit naar een fantastisch jaar en hoopt jullie, de leden, snel in het echt te ontmoeten.

Met immer strijdbare groet,

Namens het 50e en het 51e bestuur,

Midas Bosman,
 Secretaris bestuur 50

Leon van der Deure
 Voorzitter bestuur 51

Nait Soez'n, moar doun!

Surf snel naar de website www.naitsoezn.nl om alle artikelen te lezen en volg ons natuurlijk op *Facebook* en *Instagram*!

